

Ант і орел

Микола Руденко

Коли кремезний ант поставив зруба,
Щоб мати добру хату для дітей,
Старий орел з-під хмар спустивсь на дуба
Натомлений носій лихих вістей.

Орел

Даремно ставиш хату в цьому полі —
Я небезпеку вгадую здаля.

Ант

Що тямиш ти у хліборобській долі?
Поглянь, яка земля... Яка земля!

Орел

Ти, чоловіче, не шануєш роду —
Твоїх дітей понищать до ноги:
Із заходу, із півдня та зі сходу
Тебе вже обступають вороги...

Та не злякався ант — рідню покликав.
На берегах Славутича-ріки
З ворожих ран лилася кров велика,
Грудьми на ниву впали земляки.

В степи відкинув ант ворожу лаву.
І хоч не всі вернулися сини —
Радів, що жито виросло на славу,
Що множаться гривасті скакуни.

Але в передчутті нової січі
Спустивсь орел до знаних берегів.

Орел

Покинь цю землю, добрий чоловіче —
Ти сієш заздрість в душах ворогів.

Де не літав, але землі такої
Не зустрічав...
Багатства немалі!
Та ні тобі, ні правнукам спокою
Повік не знати на оцій землі.

З племен бідніших створяться держави —
Кордон позначать не твоїм кілком;
В науках мудреці досягнуть слави,
А ти лишишся вічним мужиком.

Якщо повік не буде щастя в хатах,
А кров синів — лиш добриво лугам,
Яка користь тобі від нив багатих?
Іди в ліси — віддай їх ворогам.

...Минуть гіркі століття. Стане ясно.
Що правду мовив незрадливий птах:
І діти, прозріваючи завчасно,
Кістками ляжуть в антових житах.

Та хоч страждань ще прийде повна міра
Навколішки не стане волелюб.
І не помре у душах горда віра,
Що ант не марно тут поставив зруб.